

Příloha P.204

kapitoly 15 textové části odůvodnění

[Pokračování odůvodnění]

MPP je pořizován podle příslušných ustanovení stavebního zákona. V souladu s přechodným ustanovením § 323 odst. 9 NSZ je i po účinnosti NSZ dokončení pořízení MPP jako celku podřízeno stavebnímu zákonu ve znění účinném do 31. 12. 2023.

Dle § 53 odst. 2 stavebního zákona platí, že:

„Dojde-li na základě veřejného projednání k podstatné úpravě návrhu územního plánu, pořizovatel si vyžádá stanovisko příslušného úřadu a stanovisko příslušného orgánu ochrany přírody podle § 45i zákona o ochraně přírody a krajiny. Příslušný úřad ve stanovisku uvede, zda má být upravený návrh posuzován z hlediska vlivů na životní prostředí, případně stanoví podrobnější požadavky podle § 10i zákona o posuzování vlivů na životní prostředí. Upravený návrh a případné upravené nebo doplněné vyhodnocení vlivů na udržitelný rozvoj území se v rozsahu těchto úprav projedná na opakovaném veřejném projednání; přitom se postupuje obdobně podle § 52.“

Ustanovení § 53 odst. 2 stavebního zákona obsahuje podmínky, za kterých je nutné znovu veřejně projednat návrh územního plánu poté, co k němu pořizovatel obdržel stanoviska, námitky a připomínky ve veřejném projednání. Stavební zákon obecně stanovuje, že návrh územního plánu je pořizovatel povinen znovu projednat v případě, že na základě veřejného projednání došlo k *podstatné úpravě* návrhu územního plánu. Uvedené přitom platí i v případě, že k dojde k podstatné úpravě na základě opakovaného veřejného projednání. Za takové situace by byl pořizovatel povinen konat další, v pořadí již třetí, veřejné projednání návrhu územního plánu (MPP).

Opakované veřejné projednání návrhu MPP se konalo ve dnech 19. a 26. 11. 2025. Návrh MPP, který pořizovatel předložil ZHMP k vydání postupem podle § 54 odst. 1 stavebního zákona přitom, oproti návrhu MPP projednanému při opakovaném veřejném projednání, nedoznal podstatných úprav ve smyslu § 53 odst. 2 stavebního zákona. z tohoto důvodu nebylo nutné návrh MPP znovu projednat na v pořadí již třetím veřejném projednání.

Ustanovení § 53 odst. 2 stavebního zákona podstatnou úpravu návrhu územního plánu nijak obsahově nedefinuje. Obsahové vymezení podstatné úpravy návrhu územního plánu bylo dovozeno postupně zejména na základě judikaturní praxe krajských soudů a Nejvyššího správního soudu, kterou pořizovatel detailně prostudoval a jejímiž závěry se řídil.

V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2013, č. j. 5 Aos 1/2012-140 soud odkázal i na výklad Ministerstva pro místní rozvoj, který je k nalezení v dokumentu „Opakované veřejné projednání: podstatná úprava, přepracování s úplným projednáním“, dostupném na adrese:

https://mmr.gov.cz/getmedia/6226547f-fa70-4a66-a808-a9d49a1bd793/P_opakovane_ver_projed_sablona.

„Nejvyšší správní soud poukazuje na výklad k otázce opakovaného veřejného projednání návrhu územního plánu uveřejněný na portále Ministerstva pro místní rozvoj, které jako ústřední správní úřad ve věcech územního plánování v rámci své metodické činnosti usměrňuje a sjednocuje výkon státní správy a praxi orgánů územního plánování. Ministerstvo za podstatnou úpravu návrhu definuje situace, **kdy jsou úpravou návrhu územního plánu nově dotčeny veřejné zájmy** (dotčený orgán nemohl uplatnit své stanovisko), **nebo jsou úpravou nově dotčena vlastnická práva** (vlastník nemohl uplatnit námitku), **nebo je-li úpravou podstatně změněn návrh řešení** (veřejnost nemohla uplatnit své připomínky).“

K obecným rysům podstatné úpravy návrhu územního plánu se dříve vyjádřil Nejvyšší správní soud např. v rozsudku č. j. 6 Ao 7/2011-74, ze dne 8. 2. 2012, v němž uvedl:

„K tvrzení navrhovatelky, že odpůrce měl porušit ustanovení § 53 odst. 2 stavebního zákona, neboť měl podle jejího názoru provést opakované veřejné projednání, Nejvyšší správní soud považuje za nutné uvést, že opakované veřejné projednání podle citovaného ustanovení stavebního zákona je nutné provést **pouze tehdy, pokud při objektivním posouzení došlo k podstatné změně navrhovaného územního plánu ve vztahu k jím řešenému území** (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009 - 185, ohledně zrušení etapizace výstavby). Na základě výhrad pořizovatele sice došlo ke změnám v navrhovaném územním plánu (ve vztahu k navrhovatelce zejm. k nevyhovění jejich námitek směřujících do určení předmětné nemovitosti jako místní komunikace), **ale tyto úpravy nezměnily charakter přijímaného územního plánu a jím řešeného území v podstatných rysech**. z vyjádření odpůrce při jednání soudu totiž vyplynulo, že těmito změnami většinou reagoval na upřesňující požadavky dotčené veřejnosti ohledně řešeného území. z pouhého faktu množství připomínek (v posuzovaném případě 22, **převážně odstraňující formální chyby a upřesňující územní plán**), případně z dotčení různorodých zájmů (zde zejm. navrhovatelky a jejího manžela), **které může být subjektivně vnímáno třeba i velmi citelně, nelze dovozovat, že by došlo k podstatné změně návrhu územního plánu.**“

Na základě výše citovaného je zřejmé, že Nejvyšší správní soud za podstatnou úpravu označuje takovou úpravu, která mění charakter přijímaného územního plánu a jím řešeného území v podstatných rysech. Jedná se o takovou změnu, při níž objektivně došlo k podstatné změně navrhovaného územního plánu ve vztahu k jím řešenému území.

Konkrétní změny návrhu územního plánu a jejich případnou podstatnost ve smyslu § 53 odst. 2 stavebního zákona, je současně nutno dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu posuzovat globálně z hlediska území jako celku, nikoli pouze optikou jednoho konkrétního vlastníka či subjektu. Tato skutečnost je uvedena v rozsudku NSS č. j. 7 As 297/2022–34 ze dne 23. 3. 2023, ve kterém byla jako nepodstatná úprava shledána změna režimu z „přípustného využití“ na režim „podmíněného přípustného využití“ u domů s pečovatelskou službou v ploše pro bydlení:

„V další části kasační stížnosti stěžovatelka brojila proti té části územního plánu, která pro její pozemky v lokalitě B4 určuje, že domy s pečovatelskou službou spadají do režimu „podmíněného přípustného využití.“ Krajský soud došel chybného závěru, naznal-li, že **vyjmutí stavebního záměru stěžovatelky z režimu přípustného využití a přesun do režimu podmíněného přípustného využití nepředstavoval podstatnou změnu, která by podmiňovala opakované veřejné projednání.** (...)

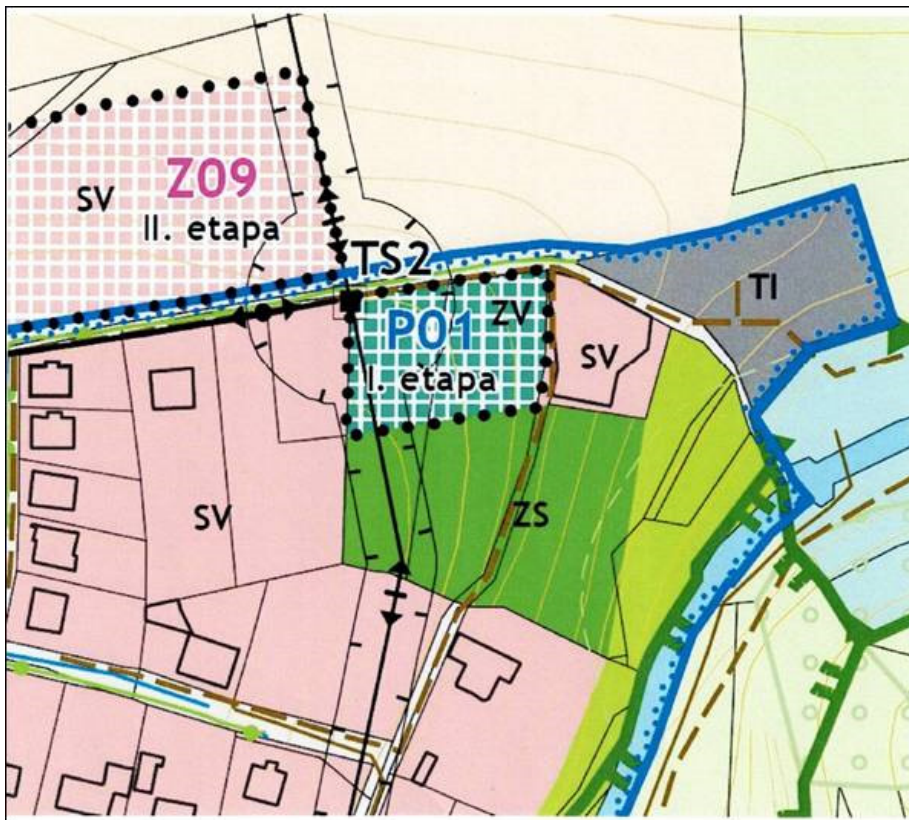
Nejvyšší správní soud v minulosti typizoval jednotlivé případy podstatných změn ve smyslu § 53 odst. 2 stavebního zákona. Tyto formální předpoklady je však nutné porovnávat s materiálním předpokladem, který představuje objektivní změna charakteru řešeného území v podstatných rysech. Požadavek na objektivní posouzení podstatnosti změn v území znamená, že ačkoliv zásah může být citelný pro konkrétního vlastníka, je **nutné změnu charakteru území posuzovat globálně; nikoli z pohledu jednoho adresáta regulace** (k tomu srov. rozsudek ze dne 23. 9. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009-185, č. 1971/2010 Sb. NSS). (...)

Krajský soud se ve svém rozhodnutí obšírně zabýval tím, proč nepovažuje přesun domů s pečovatelskou službou do odlišeného režimu přípustného využití za objektivní změnu charakteru území v podstatných rysech. K tomu krajský soud zejména uvedl: „Jak vyplývá z územního plánu, využití plochy B4 pro domy s pečovatelskou službou je **i po provedené úpravě nadále přípustné, byť podmíněně**. Oproti návrhu územního plánu pro veřejné projednání územní plán pro využití dané plochy pro tento účel toliko doplnil podmínku, podle které domy s pečovatelskou službou svým hmotovým uspořádáním a provozem nenaruší obytný charakter území. **Již samotná skutečnost, že plochu bydlení B4 lze i o změnách provedených po veřejném projednání přípustně využít pro umístění domů s pečovatelskou službou dle názoru soudu jednoznačně svědčí o tom, že o podstatnou změnu nešlo.**

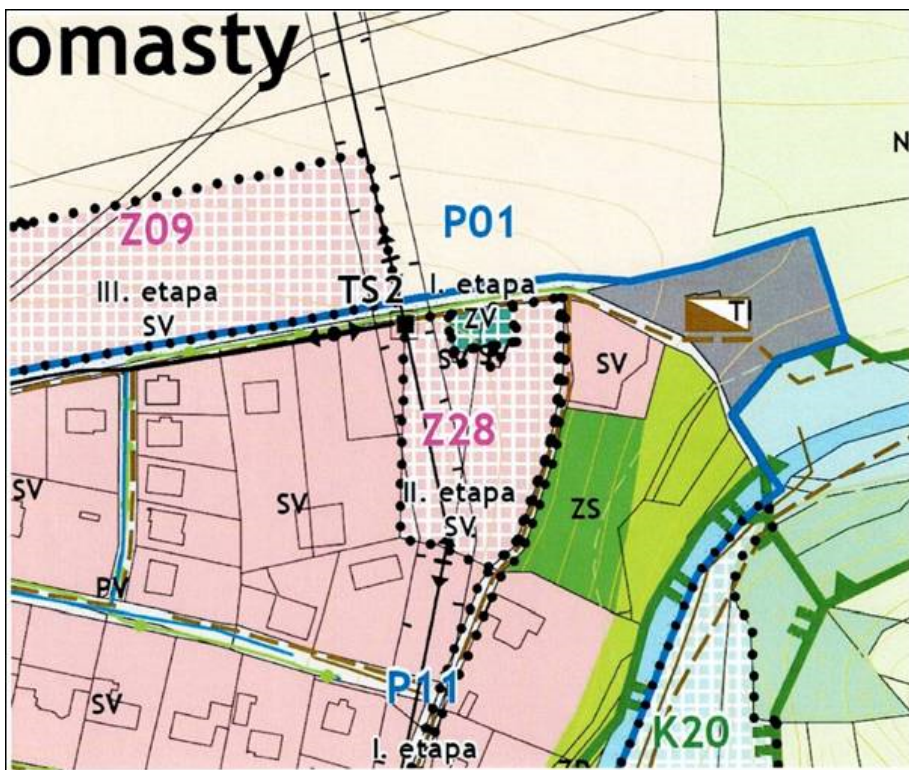
Krajský soud správně poukázal i na to, že nedošlo k objektivní změně charakteru území. Podmínka nenarušení dopravy a obytného charakteru území nenastavuje žádné konkrétní hmotné nebo prostorové, přičemž fakticky vyplývala již z urbanistické koncepce územního plánu. **Podmínka nenarušování charakteru území, do kterého je stavba umístěována, pak vyplývá přímo ze stavebního zákona** (srov. § 90 odst. 2, resp. § 96b odst. 3 ve spojení s § 18 odst. 4 stavebního zákona).“

Dále soudy obecně nepovažují za podstatnou úpravu návrhu územního plánu ve smyslu předmětné právní úpravy ty změny návrhu územního plánu, které byly provedeny zcela ve prospěch navrhovatele/navrhovatelky a ve vztahu k předmětu a účelu regulace upravené územním plánem jsou naprosto marginální - srov. rozsudek Krajského soudu v Praze č. j. 37 A 27/2023-67 ze dne 19. 12. 2023: „Stejně tak nebyl důvod pro další opakované veřejné projednání jen z toho důvodu, že **bylo vyhověno dvěma navrhovatelčíným námitkám**. Doplnění zakreslení staveb č. 314 a č. 315 do grafické části územního plánu je totiž úprava **zcela nepatrná a z hlediska předmětu a účelu regulace upravené územním plánem naprosto marginální**. Tato úprava se ani **nijak negativně nedotkla navrhovatelčíných ani jiných práv**; naopak tato úprava je ve prospěch navrhovatelky. Pokud jde o odstranění trafostanice z navrhovatelčíných pozemků, i v tomto případě se jedná o úpravu svědčící ve prospěch navrhovatelky. **Nemohla se tedy negativně dotknout jejích práv**, což ani netvrdí. Navíc se v kontextu regulace zaváděné územním plánem i v tomto případě jedná o úpravu minimální.“

Znázornění předmětné změny v grafické části územního plánu:

Obr. 1: Výřez koordinačního výkresu Územního plánu Suchomasty pro veřejné projednání.

Obr. 2: Výřez koordináčního výkresu Územního plánu Suchomasty schváleného dne 14. 9. 2022

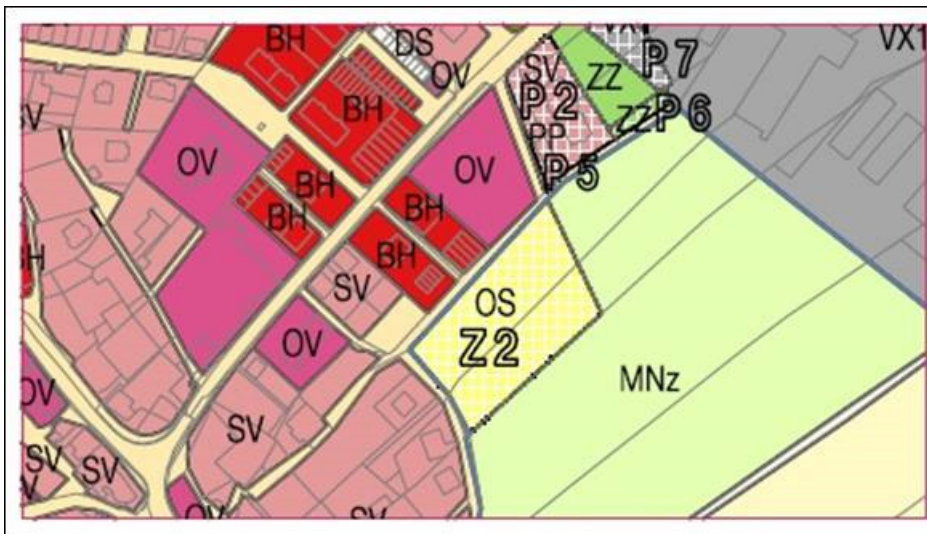
Za podstatnou úpravu dále nelze považovat změny, které nevedou ke změně podstaty navrhované úpravy – například nemění se účelové vymezení konkrétního pozemku, ale např. dochází pouze ke změně využití části pozemku beze změny charakteru přijímaného územního plánu a jím řešeného území v podstatných rysech. Takto rozhodl např. Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 18. 3. 2025, č. j. 66 A 7/2024-238:

*„V návaznosti na uplatněnou námitku navrhovatele tedy došlo ve vztahu k pozemku parc. č. XP ke změnám v jeho plánovaném využití, a to takovým způsobem, že **oproti původnímu návrhu byla část pozemku ponechána v plochách veřejných prostranství (PU) a část byla zařazena do ploch dopravní infrastruktury (DS).***

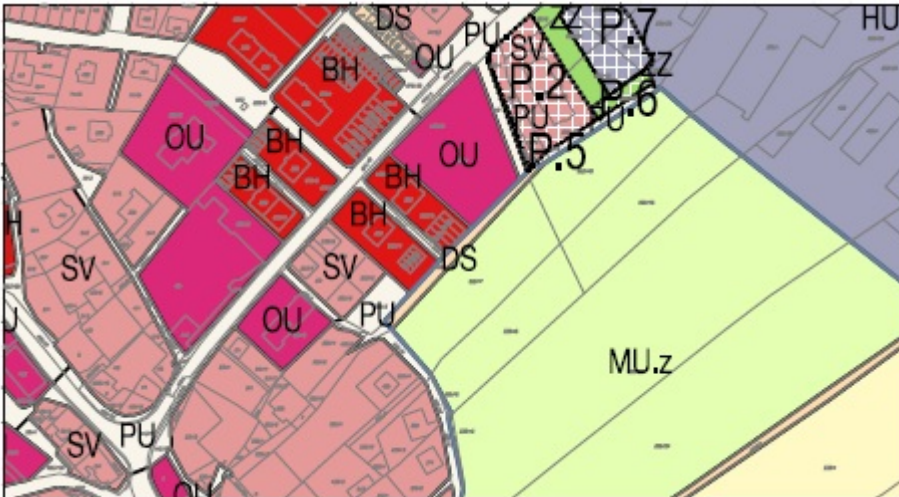
*„Soud vyhodnotil povahu úpravy návrhu územního plánu a dospěl k závěru, že se nejednalo o takovou podstatnou úpravu, jež by vyžadovala konání opakovaného veřejného projednání. **Předně nelze mít za to, že by touto úpravou došlo ke změně charakteru přijímaného územního plánu a jím řešeného území v podstatných rysech.** Jedná se o změnu **využití části jednoho pozemku** za situace, kdy byl navrhovatel z návrhu územního plánu seznámen s tím, že tento pozemek má být začleněn do ploch veřejných prostranství (PU), jejichž hlavním využitím je dle územního plánu „zajištění bezpečného přístupu k ostatním plochám s rozdílným způsobem využití v zastavěném území a zastavitelných plochách“. V těchto plochách územní plán počítá s jejich veřejně přístupným využitím různého charakteru.*

*Úprava územního plánu ve vztahu k využití pozemku parc. č. XP nezměnila podstatu navrhované regulace (naplnění veřejné komunikační potřeby), pouze ji v určitém ohledu omezila. V tomto směru to pro navrhovatele **nebyla neočekávaná či zásadní změna návrhu...***

Znázornění předmětné změny v grafické části územního plánu:

Obr. 1: Výřez z hlavního výkresu, který byl projednán ve veřejném projednání.

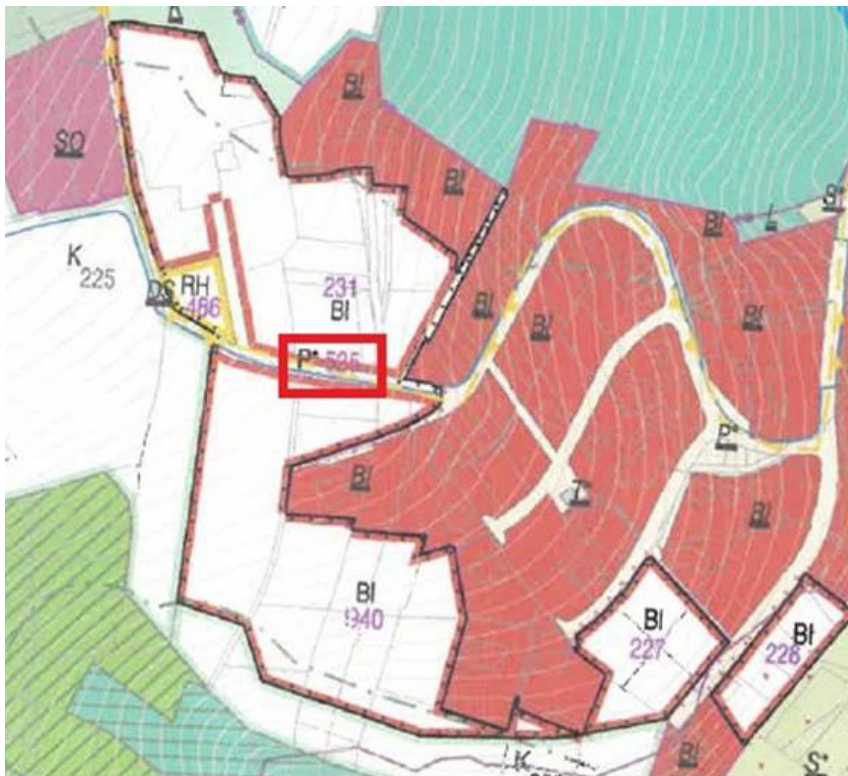
Obr. 2: Výřez z hlavního výkresu, který byl následně schválen v zastupitelstvu.

Dalšími příklady úprav, které správní soudy neshledaly jako podstatné, které by musely být projednány dle § 52 odst. 3 na opakovaném veřejném projednání, jsou:

- a) Významná redukce rozlohy plochy, dle rozsudku NSS č. j. 1 AOs 1/2013–85 ze dne 6. 6. 2013:

„Z těchto skutečností plyne, že plocha č. 525 ve stávajícím rozsahu byla označena jako plocha veřejného prostranství již v návrhu č. 1 (jako součást rozlehlější plochy č. 525) i v návrhu č. 2 (rovněž jako součást rozlehlější plochy č. 525). Po opakovaném veřejném projednání návrhu územního plánu (tedy po veřejném projednání návrhu č. 2) došlo pouze k tomu, že rozloha plochy č. 525 byla významně redukována. Takovou změnu nelze z pohledu stávající plochy č. 525 považovat za významnou. Nejedná se o podstatnou úpravu návrhu územního plánu ve smyslu § 53 odst. 2 stavebního zákona, kvůli níž by bylo třeba znovu veřejně projednat takto dále upravený návrh územního plánu, neboť touto úpravou nedošlo ke změně charakteru přijímaného územního plánu a jím řešeného území v podstatných rysech (viz rozsudek NSS ze dne 8. 2. 2012, čj. 6 Ao 7/2011 – 74 ve věci územního plánu obce Týnec nad Sázavou, bod 52). Navrhovatelka nadto nebyla nikterak zkrácena na svém právu vznést námitky proti ploše č. 525, neboť pozemek č. 3714/8 sousedící s nemovitostmi v jejím vlastnictví byl již od počátku veřejného projednávání návrhu územního plánu (návrhu č. 1) její součástí, ke změně regulativu u této plochy nedošlo. z těchto důvodů nebylo třeba ani obstarat si nová stanoviska dotčených orgánů.“

Znázornění předmětné změny v grafické části územního plánu:

Obr. 1: Výřez hlavního výkresu předloženého ve veřejném projednání.

Obr. 2: Výřez z hlavního výkresu schváleného následně zastupitelstvem.

- b) Odstranění trasování koridoru veřejného prostranství dle rozsudku NSS č. j. 4 As 149/2015-98 ze dne 29. 4. 2016:

„Plocha Z1 byla rovněž vymezena nezákonně. V návrhu územního plánu, který byl předmětem veřejného projednání, byly vymezeny dvě dílčí menší plochy bydlení Z1 a Z2. Poté byly úpravou návrhu tyto plochy společně s plochou předtím vypuštěnou částí koridoru Z25 sceleny do jediné velké plochy Z1. Plocha Z1 tak získala zcela nový charakter. Navrhovatelé mají za to, že to představuje podstatnou úpravu návrhu, která měla být předmětem opakovaného veřejného projednání, a navrhovatelům tak byla odňata možnost proti nově vymezené ploše Z1 uplatnit námítky. (...)

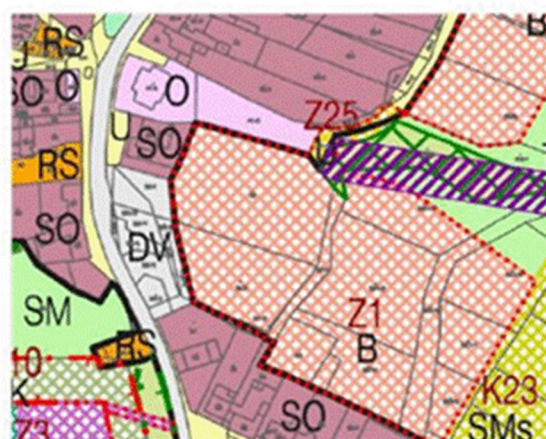
Dle odpůrce nebyla provedená úprava návrhu územního plánu podstatnou, neboť nebyla rozšířena plocha Z1, **pouze došlo k vypuštění převážné části koridoru Z25 dle námitek navrhovatelů**, přičemž plocha bydlení nebyla nijak měněna ani nezískala nový charakter. (...)

Krajský soud v napadeném rozsudku provedenou úpravu návrhu územního plánu vyhodnotil jako nikoli podstatnou, neboť se nezměnil celkový charakter dotčeného území, **pouze došlo k vypuštění koridoru Z25 a sloučení ploch Z1a a Z1b s plochou předtím dotčenou koridorem Z25 do jediné návrhové plochy bydlení Z1**. Nejvyšší správní soud ztotožňuje s názorem krajského soudu, že v případě posuzované úpravy návrhu územního plánu **se nejedná o úpravu podstatnou**. Provedená úprava **fakticky spočívá v tom, že z předmětné lokality bylo odstraněno trasování místní komunikace** (původně vymezené jako koridor veřejného prostranství Z25). Právě proti tomuto trasování koridoru Z25 navrhovatelé především brojili ve svých námítkách ze dne 19. 11. 2013 (námítky 1, 2, 3, 4,5, 6, 7 a 9). Těmto námítkám odpůrce částečně (byť nikoli úplně) vyhověl, neboť trasování koridoru Z25 v jeho převážné části, především pak v té části, kterou navrhovatelé mohli být dotčeni, z návrhu odstranil. Stěžovatelka je jistě navrženou regulací dotčena na svých právech, avšak nelze dovozovat, že by toto dotčení bylo podstatně jiného druhu než v původním návrhu. Totéž lze říci o dalších osobách, jakož i o veřejných zájmech.“

Znázornění předmětné změny v grafické části územního plánu:

Výřez z hlavního výkresu návrhu územního plánu před veřejným projednáním

Výřez z hlavního výkresu vydaného územního plánu

- c) Rozšíření přípustného využití funkční plochy zeleň na veřejných prostranstvích (rozšíření dálnice) dle rozsudku Krajského soudu v Praze č. j. 59 A 11/2022-57 ze dne 29. 6. 2022:

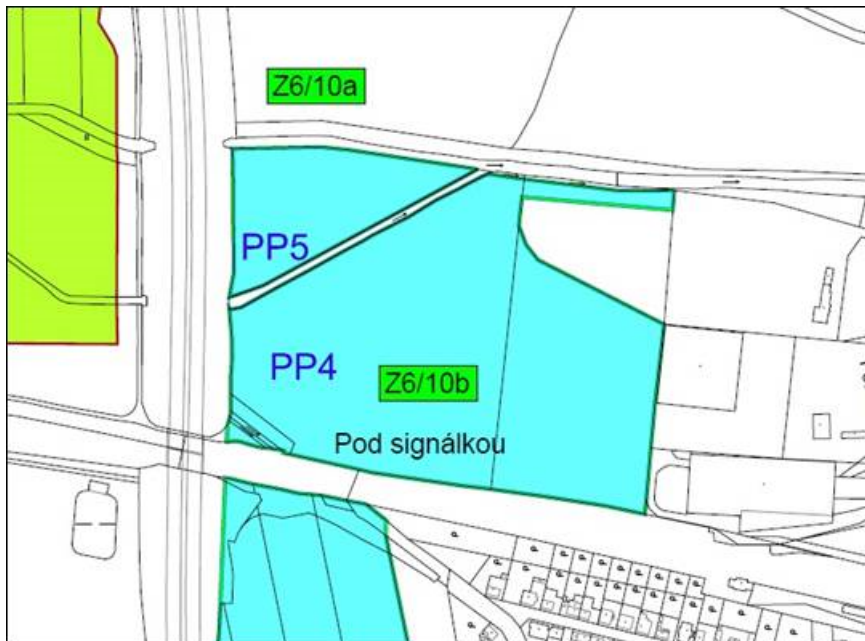
„Změnou územního plánu bude navíc na dotčeném pozemku přípustné využití vybudování stavby veřejné dopravní a technické infrastruktury pro rozšíření dálnice D8 včetně souvisejících staveb. (...)

V projednávaném případě došlo ke změně, kterou bylo rozšířeno přípustné využití funkční plochy ZV – zeleň na veřejných prostranstvích, přičemž přípustným využitím této plochy se nově stala i veřejná dopravní a technická infrastruktura pro rozšíření dálnice D8 včetně souvisejících staveb. Tato změna by mohla mít vliv na veřejné zájmy a dle názoru soudu by mohla mít vliv i negativní (na ochranu přírody a krajiny, na ochranu veřejného zdraví obyvatel), ale mohla by přinášet i vliv pozitivní (veřejný zájem na dopravní obslužnosti území, byť nikoliv lokální). Změna negativních vlivů by však byla minimální, jelikož dálnice se v území již nachází a změna v podobě doplnění jednoho jízdního pruhu v každém směru by podstatným způsobem působení tohoto dopravního koridoru na okolí již nezměnila. (...)

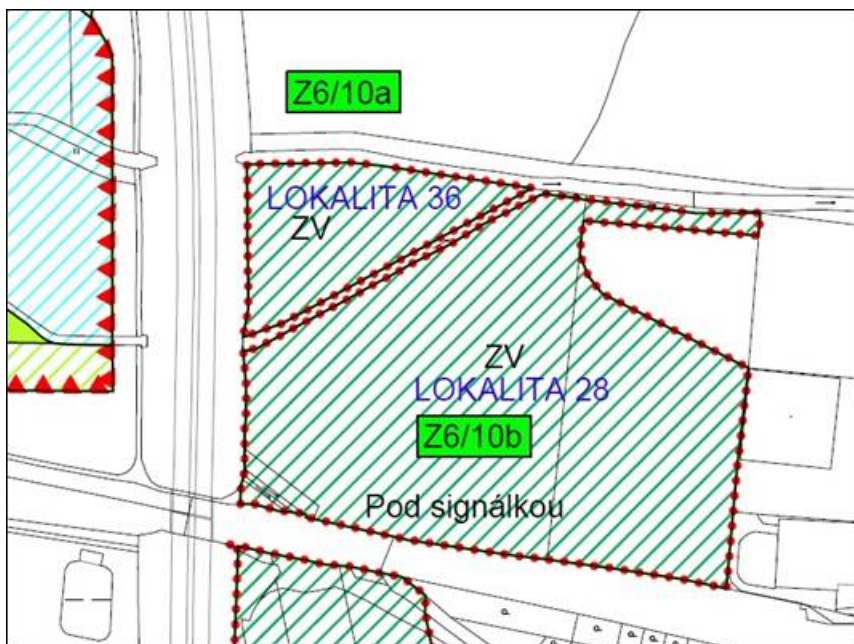
*Zároveň změna územního plánu **nevymezuje na dotčeném pozemku (a v ploše Xh) žádnou konkrétní stavbu dopravní a technické infrastruktury.** Vymezení veřejné prospěšných opatření, pro které lze uplatnit předkupní právo, bylo v návrhu změny územního plánu uvedeno již před konáním veřejného projednání návrhu změny územního plánu. Již v té době zde přitom bylo navrženo i doplnění regulativů o možnost umístění vodohospodářských staveb a technických staveb pro hygienickou ochranu zástavby, protihlukových stěn, zemních valů apod. Na základě stanoviska ministerstva dopravy došlo jen k doplnění přípustného využití daného typu ploch o stavby související s rozšířením dálnice D8, přičemž s ohledem na šíři silničního pozemku v sousedství s dotčeným pozemkem ani nelze očekávat, že by se mělo jednat o samotnou vozovku, nanejvýše by mohlo jít o rozšířené základy násypů dálničního tělesa či **právě doprovodné protihlukové stěny, které však již byly předmětem veřejného projednání.** Za daných okolností tak nelze změnu považovat za podstatnou, neboť možnost realizace určitých staveb souvisejících s dopravní infrastrukturou (konkrétně izolačních opatření či vodohospodářských) byla veřejnosti i navrhovatelce známa včas. Navrhovatelka přitom proti nim a ani proti vymezení veřejného prostranství PP4 na dotčeném pozemku nijak nebrojila.*

Vzhledem k tomu, že k doplnění přípustného využití funkční plochy ZV – zeleň na veřejných prostranstvích došlo na základě (pro odpůrkyni závazného) stanoviska dotčeného orgánu a zároveň nedošlo po veřejném projednání návrhu změny územního plánu k přímému vymezení konkrétní stavby veřejné dopravní nebo technické infrastruktury, ať už na dotčeném pozemku navrhovatelky, nebo na jiném pozemku dotčeném změnou územního plánu, nejedná se o změnu, k níž by bylo nezbytné opakovat veřejné projednání návrhu změny územního plánu, neboť se nedotýká podstatným způsobem práv osob, které mohou uplatnit námitky, zejména pak ne navrhovatelky, která již má dotčený pozemek v bezprostředním sousedství dálnice D8 a která již musela počítat s umístováním doprovodných staveb směřujících k omezení hlukových a dalších emisí, na čemž sporná změna nic nemění.“

Znázornění předmětné změny v grafické části územního plánu:

Obr. 1: Výřez hlavního výkresu předloženého ve veřejném projednání.

Obr. 2: Výřez z hlavního výkresu schváleného následně zastupitelstvem.

- d) Změna podkladové studie záměru stavby není změnou návrhu změny územního plánu – dle rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 6. 12. 2023, č. j. 6 A 114/2023-72:

„Městský soud se seznámil s procesem přijetí změny u 1113/04 a má za to, že procesní postup odpůrce byl v souladu se zákonem, při přijetí změny nedošlo k porušení procesních pravidel. Jednak je k tomu třeba poukázat na skutečnost, že předmět a obsah návrhu změny pro veřejné projednání a předmět a obsah schválené změny jsou ve všech

podstatných otázkách shodné, nebyl tudíž důvod nařídit opakované veřejné projednání změny dle ust. § 53 odst. 2 stavebního zákona.

Došlo-li v průběhu procesu schvalování změny k změně záměru stavby, nejde o podstatnou změnu návrhu územního plánu, jak ji předpokládá zmíněné ust. § 53 odst. 2 stavebního zákona. Povinnost opakovaného veřejného projednání návrhu územního plánu se vždy váže k podstatné úpravě návrhu, nikoli k změně podkladové studie záměru stavby. Soud považuje změnu kódu míry využití území z F a G na s v posuzované věci za řádně a racionálně zdůvodněnou, a to shodně v návrhu i v přijaté změně. Okolnost, že v průběhu procesu schvalování návrhu změny u 1113/04 došlo k změně podkladové studie záměru stavby, která má být (může být) v budoucnu do území umístěna, nepokládá soud za rozhodující pro posouzení změny kódu míry využití území z F a G na S. S ohledem na to soud **nepovažuje změnu podkladové studie za podstatnou úpravu návrhu.**“

- e) Rozšíření odůvodnění návrhu územního plánu, dle rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 6. 6. 2024, č. j. 66 A 1/2024-56:

„V návrhu územního plánu pro veřejné projednání byla územní studie US.2 odůvodněna poměrně stručně, v rámci napadeného OOP však **došlo ke značnému rozšíření odůvodnění a konkretizaci**. Odůvodnění na str. D72 až D77 dle navrhovatelů nekompromisně obhajuje park a navrhovatelé tak byli zkráceni na svém právu proti územní studii brojit. Podle navrhovatelů mělo dojít k opakovanému veřejnému projednání dle § 53 odst. 2 stavebního zákona. (...)

Důvodem opakovaného veřejného projednání **logicky není ani skutečnost, že územní studie US.2 byla do návrhu územního plánu vložena po jeho neformálním projednání s veřejností**. Jednalo se totiž o změnu, k níž se mohli navrhovatelé v rámci veřejného projednání vyjádřit. **Ani rozšíření odůvodnění ve vztahu k územní studii US.2 podstatnou úpravu návrhu nepředstavuje za situace, kdy její účel zůstal stejný, nedošlo totiž ke změně návrhu regulace v území.**“

- f) Vypuštění části navrhované komunikace z trasy vedoucí přes pozemky navrhovatelů, dle rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích č. j. 63 A 20/2022-172 ze dne 30. 11. 2022:

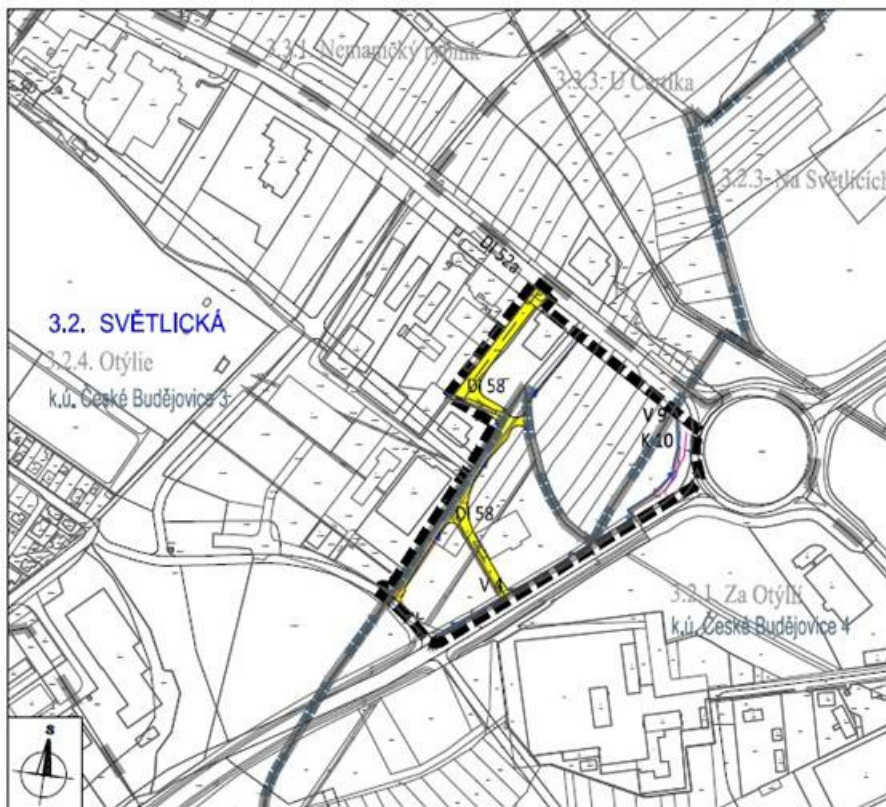
„V projednávaném případě po veřejném projednání došlo k vypuštění částí navrhované komunikace, kdy na základě námitek původním návrhem dotčených vlastníků nemovitostí **byla vypuštěna část trasy komunikace vedoucí přes jejich pozemky** (směrem do ulice Okružní) a na základě stanoviska dotčených orgánů byla vypuštěna komunikace v části napojující se do ulice Gen. Píky. **Významná část skeletu komunikace v jejím původním znění tak zůstala zachována** a došlo pouze k vypuštění některých jejích částí.

Výsledná varianta komunikace se sice dotýká vlastnických práv navrhovatelů, ti ovšem měli možnost se k této části komunikace vyjádřit v rámci veřejného projednání a jak navíc plyne z § 53 odst. 2 věty třetí stavebního zákona, předmět opakovaného veřejného projednání je vymezen pouze v rozsahu úprav změny územního plánu, nikoli v celém původním znění. Pokud by tudíž k opakovanému veřejnému projednání došlo,

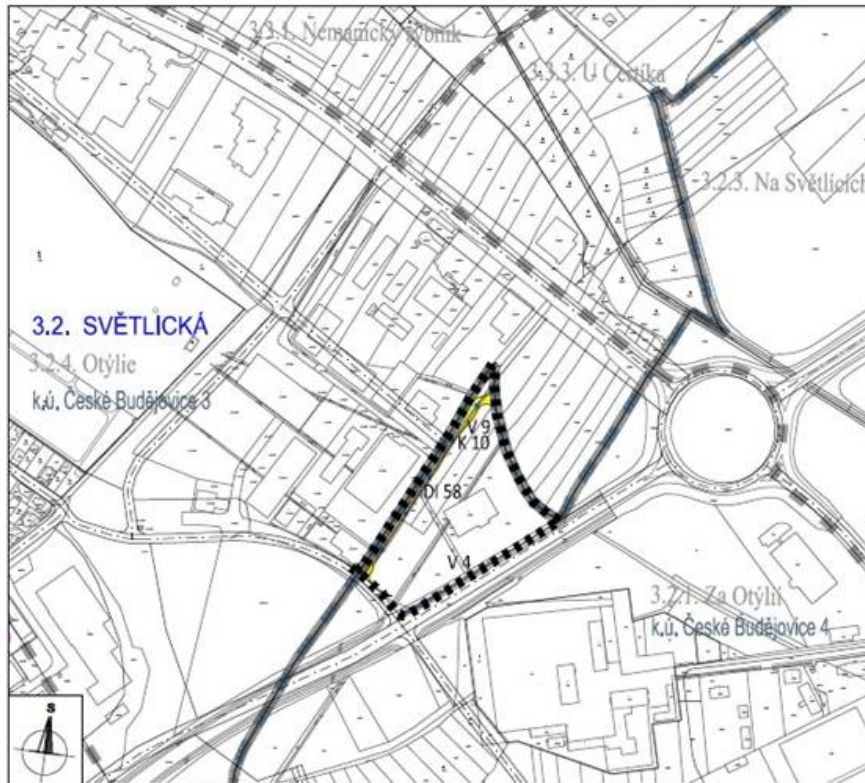
navrhovatelé by mohli uplatňovat námítky pouze ve vztahu k vypuštěným částem Změny územního plánu neboť pouze v jejich rozsahu k úpravě došlo.

Navrhovatelé jsou jistě navrženou regulací dotčeni na svých právech, avšak nelze dovozovat, že by toto dotčení bylo podstatně jiného druhu než v původním návrhu. Totéž lze říci o dalších osobách, jakož i o veřejných zájmech... k opakovanému veřejnému projednání tudíž nebyl dán důvod, neboť po veřejném projednání nedošlo k podstatné úpravě návrhu Změny územního plánu.“

Znázornění předmětné změny v grafické části územního plánu:

Obr. 1: Grafické znázornění předmětné VPS v návrhu projednaném ve veřejném projednání.

Obr. 2: Grafické znázornění předmětné VPS v podobě schválené v zastupitelstvu.

- g) Promítnutí již existující regulace do jiné (související) kapitoly územního plánu, dle rozsudku Krajského soudu v Brně č. j. 63 A 7/2021–50 ze dne 17. 3. 2022:

*„Vzhledem k tomu, že stanovení součinitele vlivu stupně automobilizace 1,5 již bylo součástí návrhu změn územního plánu (v rámci kapitoly „Koncepce veřejné infrastruktury“), **promítnutí téže regulace (pro přehlednost) do společných podmínek způsobu využití ploch s rozdílným způsobem využití, nelze považovat za podstatnou úpravu územního plánu.**“*

Na základě výše uvedeného lze shrnout, že za nepodstatnou úpravu, která nenaplnuje požadavky pro konání opakovaného veřejného projednání dle § 53 odst. 2 stavebního zákona, soudy označily obecně tu změnu návrhu územního plánu, která:

- je činěna na základě připomínek, které ačkoliv mohou být subjektivně vnímány jako velmi citelné, vedou pouze k odstranění formálních chyb a upřesnění územního plánu;
- přímo neovlivní oprávněné zájmy konkrétních osob jiným způsobem než původní návrh, nebo je tato úprava zcela v jejich prospěch;
- nemění charakter přijímaného územního plánu a jím řešeného území v podstatných rysech;
- se nedotýká nově veřejných zájmů, ani vlastnických práv a ani podstatně nemění návrh řešení.

Každá jednotlivá změna, která byla v návrhu MPP (ať již v jeho textové či grafické části) učiněna po opakovaném veřejném projednání, byla pořizovatelem posouzena dle judikatorních kritérií stanovených pro určení podstatné úpravy ve smyslu § 53 odst. 2

stavebního zákona. Žádná z provedených úprav přitom nenaplnuje rysy podstatné úpravy dle § 53 odst. 2 stavebního zákona, pro kterou by bylo nutné znovu konat (již třetí) veřejné projednání.

Žádná z provedených úprav MPP nezměnila charakter přijímaného územního plánu a jím řešeného území v podstatných rysech, nově se nedotýkala veřejných zájmů ani vlastnických práv, a ani podstatně nezměnila návrh řešení obsaženého v původní regulaci projednané na opakovaném veřejném projednání. Dále úpravy návrhu MPP provedené po opakovaném veřejném projednání neovlivnily oprávněné zájmy jakýchkoli osob jiným způsobem než původní návrh MPP projednaný na opakovaném veřejném projednání. Ve zcela výjimečných případech, kdy došlo nepodstatnou úpravou k ovlivnění oprávněných zájmů vlastníků, pořizovatel postupoval dle § 172 odst. 5 správního řádu:

„Jestliže by vyřízení námítky vedlo k řešení, které přímo ovlivní oprávněné zájmy některé osoby jiným způsobem než návrh opatření obecné povahy, a není-li změna zjevně též v její prospěch, zjistí správní orgán její stanovisko.“

Pořizovatel tedy zjistil stanovisko dotčených osob k takové změně a řádně ho vypořádal.

Celkově se jednalo o úpravy marginální, mj. i o úpravy čistě formalistické a stylistické, nemající jakýkoli dopad na charakter přijímaného MPP ani jím řešeného území. z tohoto důvodu nebylo nutné, ani vhodné, návrh MPP podrobit dalšímu opakovanému veřejnému projednání dle § 53 odst. 2 stavebního zákona.

Pokud by pořizovatel přistoupil k dalšímu opakovanému veřejnému projednání, aniž by pro to byly naplněny podmínky podle § 53 odst. 2 stavebního zákona, zcela nedůvodně by zásadním způsobem významně prodloužil proces přijetí nového MPP. Takový postup by byl jednoznačně v rozporu zásadou efektivity a procesní ekonomie dle § 6 správního řádu, kterou je pořizovatel povinen v rámci územního plánování respektovat a dodržovat.